

Но България, слава Богу, не останѣ вѣчно поробена; тя пакъ са въздигна и укрѣпи царството си, както ще видимъ по-нататъкъ. Времето между нейното паданье и въздиганье състави особенъ періодъ на исторіята, който ный нарекохмы *періодъ на междущацарствіето*. —

Българитѣ носиха търпѣливо игото византийско въ разстояніе на 17 години, сир. до 1036, втората година на царуванъето на Михаила IV. По туй време тѣ са възбунтувахъ споредъ слѣдующия случай.

Нѣкой си *Доляна*, родомъ Българинъ (вътрешенъ слуга на единъ отличенъ византиецъ), като побѣгва отъ кѣщата на господаря си, отива въ България, дѣто са обявява синъ Радомировъ и внукъ на Самуила, отъ Шишманова родъ. Мнѣніето за неговата хитрость— да измами Българитѣ, е прѣсната отъ Кедрина и Зонара; но ный безъ да испытваме право-ли е или криво, поддържама, че *Доляна* е былъ отъ онѣзи български воеводи-юнацы, каквото *Алузіяна*, *Петра-Боди* и др., които са опитахъ съ него да възстановѣтъ народната независимость, но туй са удаде само на *Асѣневата* династія. Българитѣ уморены вече отъ игото на гръкоримленитѣ, пріехъ *Доляна* съ голѣмы заевенія отъ радость и го провъзгласихъ за царъ, и на този си новъ идулъ-избавитель принесохъ жертва сичкитѣ пришелцы отъ Византия, които са намѣрвахъ въ тѣхната власть. Управительтъ на *Диррахіумъ* (*Дурацо*), на име *Василій Синодентъ*, щомъ са научи за туй нечаяно възстаніе, тръгна срѣщу бунтовницитѣ съ сичкитѣ си войски, които имаше подъ командата си; на като са скарва съ единъ войнскы трибунъ на име *Михаилъ Демокстасъ*, тѣхната крамола стигна до тамъ щото *Синодентъ*, обвиненъ въ двора на голѣмо предателство отъ трибуна, турихъ го въ затворъ по заповѣдь на Императора, сетнѣ го зака-